

Prædiken. Sidste søndag efter Helligtrekonger. Steffen Ringgaard Andresen

Salmer

392,434,28,321,320,162 vs. 3-4,805

Der er mere

Hvad er nu oppe og nede i den her fortælling?

Matthæus nævner synet, øjet, blikket hele 7 gange.

Der er noget vi skal se - og måske indse.

Han nævner hørelsen to gange. Da Peter senere beskriver oplevelsen deroppe på bjerget, gør han øret og hørelsen til det centrale. Hans kollega Paulus skrev, at troen kommer af det, som høres.

Der er noget, vi skal se – og indse.

Og der noget, vi skal høre, og – ja, så er vi nok tilbøjelige til at fortsætte: blive overbevist om. For sådan tænker vi troen. Som overbevisning.

Måske lyder fortsættelsen anderledes.

Det vender jeg tilbage til.

-

Der er to yderpunkter Menneskesønnens liv.

Han er så ophøjet, at vi ikke kan forestille os det. Han er evig.

Han er så fornedret, at vi knap kan forestille os det. Han dør som et kriminelt udskud.

Ham med sandalerne, den støvede kappe og brødkrummer i skægget tog dem med op på bjerget. Og han blev forvandlet for øjnene af dem. Han lyste som solen.

Peter vil gerne blive der.

Bagefter sagde man, at han var forrykt.
Han var i hvert fald rykket på afstand af sliddet for føden, huset og båden, garnene og skatterne.
Heroppe virkede alt det gammelkendte småt og langt væk.

Da lød en røst fra skyerne:

Det er min elskede søn. Hør ham.

Og de faldt på deres ansigter. Jesus rejste dem op.
Og da de løftede deres blik, kunne de kun se Jesus alene. Kun og alene - det er dobbeltkonfekt. Men her overgår pointen grammatikken.
De slog øjnene op og ventede at se noget guddommeligt. De så kun Jesus alene.

Så tog han dem med ned til det gammelkendte.

Og dén tur ned ad bjerget har man så gjort til hele pointen.

Som skulle Menneskesønnen være som ham i det par, hvor hun over en vennemiddag fortalte begejstret om en skiferie i de franske Alper.

Det havde været ren optur, sagde hun.

Syv dage med mand og børn i hvid sne under blå himmel.

Syv dage uden madpakker, vækkeur og vaskemaskine.

Syv dovne aftner foran pejsen.

Det havde været lidt af en nedtur at skulle hjem igen.

Jo, jo – sagde han, men livet kan jo ikke være en lang skiferie!

Så var dét ligesom sat på plads.

Og hun holdt op med at tale om de franske Alper.

Og hendes blik viste, at hun nu ligesom måtte hjem fra dem endnu engang.

Og sådan kan meget i vores liv ende med at være til stede som kun nostalgi og en længsel efter det, der ikke blev, som det skulle.

Men jeg tror ikke, at disciplene fik installeret en livslang nostalgi den dag.

Jesus er snarere som Olsen, jeg har nævnt her før – ham, som forfatteren Jan Kjærstad fortæller havde sejlet på de syv have og hjembragt et japansk tuschmaleri. Nabodrengen kom ofte på besøg. Fru Olsen arbejdede nemlig på en chokoladefabrik. Men han gjorde det også for at falde i staver over det japanske billede på væggen.

Det forestillede en landsby med små huse og mennesker omgivet af bakker og fyrretræer. Men nogle menneskene så ud til at være på vej ud over rammen.

En dag, hvor drengen igen var faldet i staver foran billedet, stillede Olsen sig ved siden af ham og sagde tre små ord, som han skulle huske hele sit liv: *Der er mere.*

Så løftede Olsen billedet ned på gulvet og gav sig til at rulle det ud til en 12 meter lang frise.

Ikke det hele ud på én gang. Kun stykkevis! For så stor var Olsens stue heller ikke.

Til drengens overraskelse kom der et vidtstrakt landskab til syne, som han aldrig havde set før.

Så rullede Olsen billedet sammen og hængte det på dets vante plads igen.

Men drengen havde fået installeret de tre ord i sig for resten af livet: *Der er mere!* Og gentog dem højt for sig selv, når livet blev uoverkommeligt.

Måske skal vi ikke skynde os alt for meget ned igen. Men tage os tid til at vende os mod det større billede, vi ikke rigtig kan få foldet ud i vores hverdag – og falde i staver.

Ja, jeg ved jo ikke med jer.

Men jeg kan ret godt tro på det fra fortællingen om Menneskesønnen, jeg kender og kan se for mig i hverdagen.

Jeg kan ret godt tro på historien om den barmhjertige samaritaner, der hjælper sit medmenneske i nød.

Jeg kan ret godt tro de entydige ord om at elske sin næste og vende den anden kind til.

Jeg kan ret godt tro på ikke at dømmе, men altid at tilgive.

Ikke at det er let, men jeg er overbevist om, at det er rigtigt

Derfor ligger det mig ret let at være, hvad nogle kalder, kulturkristen.

Sådan af indstilling og overbevisning.

Jeg har sværere ved at tro på, at Vorherre er Gud for at vende min personlige nød.

Jeg har sværere ved at tro, at Vorherre går med mig i min lidelse og vil være ved min side, når jeg skal dø.

Jeg har sværere ved at tro på opstandelsen fra de døde.

Vi er så vant til at skille tingene ad.

I oppe og nede.

I himmel og i jord.

I evighed og tid.

I liv og død.

I Gud og menneske.

I det hellige og det sekulære.

I enten og i eller.

Men her ser vi det samlet i Menneskesønnen.

Tinden i afgrunden.

Livet i døden

Evigheden i tiden.

Det hellige i det sekulære.

Gud i mennesket.

Så tog han dem med ned til deres gammelkendte stykke af virkeligheden. Men de så det hele i et nyt lys nu. De havde set hele billedet.

Der tales meget om troen. Der tales om det spirituelle, det, der er større end os, det særlige og måske let eksklusive. Men måske handler tro også – og i grunden mest - om vores syn på verden. Det handler ikke så meget om at få øje på troen, som på det større billede og så om at se og tale ud fra dét om verden.

Og så tilbage til spørgsmålet om hørelsen. Skal den blot overbevise os om noget?

Der er meget galt i verden lige nu, og meget, der er alt for galt. Der lyder for eksempel røster fra det amerikanske, som jeg i hvert fald aldrig havde troet, jeg skulle høre. De overbeviser mig ikke til enighed. Men jeg kan heller ikke bare være upåvirket. For hvad vi hører skaber resonans i os. De sætter vores frygt og bange anelser i svingninger.

Men så var der 600 skolebørn her i kirken forleden for at synge salmer. Det var fantastisk. Og børnenes sang skabte resonans i mig. Mit sind blev sat i svingninger. Der er meget galt, men så er der også dem og deres sagn. Og mit sind blev ved med at svinge, da vi var ude af kirken – ja, de næste dage. Jeg var bragt i resonans. Håbet var bragt i svingninger. Og det er mere end overbevisning.

Jeg siger ikke, at enhver gudstjeneste er en tur op på bjerget. Men vi hører og noget i os bliver bragt i svingninger. Troen, håbet og kærligheden bliver ikke blot overbevisning, men ringe i vandet, der breder sig ud over hele verden. Sådan som engang hos disciplene engang.

Der er mere.

Vi har også yderpunkter i vores liv. Måske endda to identiteter. En, der lever og slås med det overkommelige og uoverkommelige. Hvor det går op og ned. En livsfortælling fra fødsel til død.

Og en, der hviler i Gud. Bragt i svingninger af det større billede.
Vores fortælling står ikke alene, vi lever i tiden, hvor Gud elskede først.

Jeg slutter med at lade prædikenen glide over i kirkebønnen med ord fra
bønnebogen *Himlen i mine fodsåler*:

*Jeg gik ud ad en anden dør
end den jeg var gået ind ad
Let og glad
og måske lidt skør
"Gør døren høj"
gik jeg og nynnede
Nogen vil nok sige
at jeg var forrykt
Og netop forrykket følte jeg mig
fra her og dertil og alle de andre fornuftige love
Måske jeg foretrækker udtrykket
på tværs eller vendt mod Gud
jeg kom ind ad en dør og ud ad en anden
Alt var som det plejede, ingenting havde forandret sig
og dog var det som om alt var nyt
Tak for det*

Vi beder for din kirke.

Lad den gøre det levende billede af Jesus gældende iblandt os.

Vi beder for Kong Frederik, Dronning Mary, Kronprins Christian, Dronning Margrethe og hele det kongelige hus.

Vi beder for regering og folketing og al øvrighed.

Hjælp dem og os alle til ikke at bekrige hinanden med krav om egne værdier, men til at skabe en fælles verden.

Vi beder for alle ramt af krig og vold og for dem, der med sig selv som indsats arbejder for heling ude i verdens brændpunkter.

Vi beder for alle, der har mistet nogen, der var livet for dem.

Vær du selv vores og alle vore dødes lys, fred og velsignelse. Amen